

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τοῦ Δεκεμβρίου εἰκοσιμία,
βοή πλημμύρας καὶ τρικυμίας.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρίς ὡς πλέξη.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἑβδομήντα ἕνα,
στόματα ρητόρων κλείνουν λυσσασμένα.

**Ρίξτε γοργὴν ματιὰ
καὶ ὅτ' ἐξω τὴν ὥστιά.**

Δείξτε καὶ πάλι χέρια στιβαρὰ κι' ἀρματωμένα
'στὸ ψωρόσκυλο τῆς Πόλις, ποῦ χει σ' αἵματα βαφῇ,
πρὶν καὶ νέου Πατριάρχῃ ὀδητὴ ράσσα κρεμασμένα
'μπρὸς ὅτ' ἐν πύρρα τὴν μεγάλη, 'μπρὸς ὅτ' ἐν πύρρα τὴν κρυφῇ.

Μὴ τῆς θρήσκας τῆς Ἀρκούδας σὰς φοβίσῃ τὸ ποδάρι,
κι' ὁ σταυρὸς μας δὲν κτυπιέται σὰν κι' ἐκεῖνο τὸν καιρὸ
μὲ τοῦ Τούρκου τὸν Προφήτη, μὲ τοῦ Τούρκου τὸ φεγγάρι,
μὰ κτυπιέται μὲ τοῦ Σκύθη τὸν ἀντίχριστο σταυρό.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος δέκτος.**

Φ.—Κάτω κι' ὁ φόρος τοῦ κρασιοῦ νὰ πινοῦμε νὰ ξεχάσωμε
τοὺς πόνους καὶ τὰ πάθη,
κάτω κι' ὁ φόρος τοῦ κρασιοῦ νὰ πινοῦμε καὶ νὰ χάσωμε
ταῦγά καὶ τὸ καλὰθι.
Ὁ Θεὸς τὸν καταργεῖ, τῶπε 'στὸ πρόγραμμά του,
προσκύνα τὸ νομά του.
Εἰκείνος κάνει πράγματα, ποῦ δὲν μας τᾶχε 'πῇ,
κι' αὐτὸν τὸν φόρο σήμερα δὲν θὰ τὸν καταργήσῃ;...
κάτω κι' ὁ φόρος τοῦ κρασιοῦ νὰ γίνωμε στουπὶ
κι' ὅλο μας τὸ Ρωμαϊκὸ πιομένο ν' ἀπεργήσῃ.

Ἀπεργίας παίζει ρόλο
κάθε φάρα, κάθε κλάδος,
ἀπεργεῖ τὸ κράτος ὅλο
τῆς ἐργατικῆς Ἑλλάδος.

Κάθε νόμος, ὁποῦ μένει
μὲ σκοπὸ νὰ λειτουργῇ,
ξεχασμένος ἀπεργεῖ,
κι' ἂν ὑπάρχῃ δὲν σημαίνει.

Ἀπεργίας τρικυμία,
κι' ἀπὸ τὴν πολλὴν ρεμουῶλα
θ' ἀπεργήσουν καὶ Ταμεῖα
καὶ θὰ μείνουν μία νοῦλα.

Ἀπεργίας νέος θρήνος,
ἀπεργεῖ κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος,
ἀπεργεῖς καὶ σὺ, καυμένε,
κι' ἀπὸ σήμερα μὲν λένε
θ' ἀπεργήσῃ κι' ἡ Βουλὴ,
ποῦ χει σπάσει 'στὸ νυκτέρι,
νὰ ξαναλθῇ πρὸς τρελλή
μ' ἐξακόσας καὶ 'στὸ γέρι.

Ἀπεργία, Περικλέτο, ποῦ τραβοῦμε τὰ μαλλιά μας...
ὡς 'μποροῦσε ν' ἀπεργήσῃ μιὰ γιὰ πάντα κι' ἡ κοιλιά μας,
νὰ μὴ νοιώθωμε γουργούρας
καὶ τῆς κείνης τῆς λιγούρας.

Τὶ καλὰ, βρὲ Περικλέτο, ν' ἀπεργοῦσαν 'στὸν αἰῶνα
τὰ Ρωμαϊκὰ Κουθέρνα καὶ τὰ λόγια τῶν ἀνέμων,
τὶ καλὰ, βρὲ Περικλέτο, ν' ἀπεργοῦσε κι' ἡ Κορῶνα
κι' οὔτε νάβγαζε ποτέ τῆς Διαγγέλματα πολέμων.
Τὶ καλὰ κι' ὁ Θεὸς τὸν ἀπεργοῦσε μὲ τὴν στάνη
κι' ἀντὶ ξίφους νὰ φορέσῃ καππελῖνο καὶ φουστάνι.

τί καλά μας ν' ἀπεργούσε κάθε στόμα πού μας ρέει
καί ν' ἀφίναμε μονάχα τήν ρεμούλα νά δουλεύη,
κι' ὅλα, βλάμη μου χρυσέ,
νᾶλθουν σουφ καί βερεσέ.

Τί καλά, βρέ Περικλέτο, ν' ἀπεργούσε μιάν ἡμέρα
τὸ Ρωμαϊκό καθ' ὅλα,
πρὶν αὐτὸ νά μας τὸ κἀνῃ τῶν Ρωμηῶν ἡ συμπεθέρα
κι' ἡ θρησκὸληπτος χαχόλα.

Τί καλά, βρέ Περικλέτο, κατὰ μήκος κατὰ πλάτος
ν' ἀπεργήσωμεν ὡς ἔθνος, ν' ἀπεργήσωμεν ὡς κράτος,
νά τελειώσῃ μιὰ γιὰ πάντα τῶν Ρωμηῶν τὸ ρεζίλι
καί νά γίνωμε μουζικιοί.

Τί καλά, βρέ Περικλέτο, τὸ Ρωμαϊκό ν' ἀκούσω
Κυβερνέιο Ρωσσικό,

τί καλά, βρέ Περικλέτο, νά σέ δῶ καί σένα Ρούσσο
μέ καλπάκι Σλαβικό.

Τί καλά θά σοῦ πηγαίῃ, μπεχλιθάνη τοῦ διαβόλου,
τὸ καλπάκι τοῦ χαχόλου,

τί καλά, βρέ Περικλέτο, νᾶσαι Ρούσσο, νᾶσαι Σλάβος,
Τσάρου καί Τσαρίνας σκλάβος,
κι' ὄχι πρόστυχος γραϊκύλος,
λιμαδόρος καί λιμάρης,
πού τοῦ γείτονος φερμάρεις
τὸ Χριστόψωμο σὰν σκύλος.

Τί καλά μας ν' ἀπεργήσουν καί στρατεύματα καί στόλοι,
τί καλά μας, Περικλέτο, νά λεγώμεθα χαχόλοι,
νά μὴν ἔχωμε μανία
καί γιὰ τὴν Μακεδονία,

κι' εἴτε Βούλγαροι τὴν πάρουν εἴτε Σέρβοι γουρουνάδες,
νά φωνάξω γειὰ χαρά σας καί νά κἀνω τεμενάδες.

Τί καλά, βρέ Περικλέτο, τῆς Ἀγίας Σοφίης ὁ θόλος
ἀπὸ Ρούσσοι ν' ἀνηχήσῃ ψαλμωδίας καί βρονταῖς,

τί καλά, βρέ Περικλέτο, νά γενῶ κι' ἐγὼ χαχόλος,
κι' ὄχι ρήτωρ κοκκαλιάρης καί Ρωμηὸς παρακεντές,
κι' ἂν ποτέ μου παθῶ κατὰ
κι' ἀρρωστήσω, τί τιμὴ! . . .
θᾶρχειται καί τὸ Παλάτι
γιὰ νά μὲ νοσοκομῇ.

Τί καλά κι' ὁ Φασουλῆς
νά μὴν κοιτάται 'στους ὁρόμους,
ἀλλὰ νάχη Βασιλεῖς
βοηθούς καί νοσοκόμους.

Τί μεγάλο ξαφνικό! . . .
κι' εἰς ἐμέ τὸν ψαραλέον
νά προσφέρουν γιαντικό
χέρια θρήσκων Βασιλέων.

Ἡ Κορώνα μου 'μιλεῖ
καί μέ γλύκx μου γελά . . .
πὼς πηγαίνεις, Φασουλῆ;
χαρassó . . . πολὺ καλά.

Τὸν μικρὸν τὸν ἐαυτὸν μου
περιέργως τὸν κυττῶ,
αἶρω δὲ τὸν κράββατόν μου
κι' ὑγίης περιπατῶ.

Π.— Μὴ κανένας μου 'μιλῇ . . .
θ' ἀπεργήσω, Φασουλῆ,
θ' ἀπεργήσω, τί νά κἀνω;
θέλω πιά νά ξεθυμάνω.

Γι' ἀπεργία πέρνω φόρα
καί γιὰ νέα τεμπελιά,
τούτη μόνον εἶναι τώρα
ἡ μονάχη μου δουλειά.

Μανιφέστα θά σκαρώνω
ἀπεργίας δυνατῆς,
κι' οὔτε φόρους θά πληρώνω
τρίγκι τράγκι τοῖς μετρητοῖς.

Κι' ἂν κανεῖς ζητήση χρέη θ' ἀπεργήσω κι' ἀπ' αὐτά,
θ' ἀπεργήσουν καί τεφτέρια, θ' ἀπεργήσουν καί λεπτὰ,
ὅλα πλέον ἀπεργούν, κι' ἄλλο τίποτα δὲν μένει
παρὰ μόνο τὸ κρασί ν' ἀπεργόυμε μεθυσμένοι.
Κάτ' ὁ φόρος τοῦ κρασιῦ γιὰ νά πιῶ καί νά μεθύσω
καί μαζί σου ν' ἀπεργήσω.

Κάτ' ὁ φόρος τοῦ κρασιῦ γιὰ νά γίνω ντίπ στηλιάρι
καί νά δῶ τὸν Θεοδωρῆ σὰν καί πρῶτα καθβιλάρη.
Ἄκουσες, βρέ Φασουλῆ,
τεῖπε μέσα 'στὴ Βουλῇ; . . .

ὅτι πρέπει πιά νά λείψουν ἀπὸ τὸν στρατὸ κι' οἱ γέροι,
πού γοργὸ μῆλο δὲν ἔχουν, μήτε πόδι, μήτε χέρι,
καί νά μείνουν μόνον νειάτα
λεθεντόκορμα κι' ἀφράτα,

κι' ὅταν ἡ κλεινὴ πατρίς μιάν ἡμέρα τὸ βροντήσῃ
κι' ὁ στρατὸς μας μέ στρατοὺς μυστικῶν συμμάχων ὁρᾷ,
μόνον ἡ κορμωστασιὰ τὸν στρατὸν μας θ' ἀναδείξῃ
καί τὸν ἄλλον συρφετὸν 'στὴ φιγούρα θά περάσῃ.
Τέτοια λέγει, τέτοια σκούζει, κι' ὅλοι τὸν χειροκροτοῦν
καί 'στὰ μάτια τὸν κυττοῦν.

Ποιούς συμμάχους ἐννοεῖ;
κἂν Αὐστριακοὺς κἂν ἄλλους;
τάχα τούτους εἰνοεῖ
κι' ἐφασκέλωσε τοὺς Γάλλους;

Φασουλῆ, μὴν ἀπορῆς
σὰν κι' ἐμὲ τὸν παλαβόν,
εἶναι Σφιγξ ὁ Θεοδωρῆς
ὡς ἐκεῖνη τῶν Θηβῶν.

Νά μὴν εἶσαι φαφλατάς,
πίστευε καί μὴ 'ρωτᾷς,
βλέπε πλήρης ἡσυχίας
τὸ παρήγορον Παλάτι,
πίστευε 'στὰς συμμάχιας
τοῦ μεγάλου Στρατηλάτη.

Πίστευε καί μὴν ἐρεῦνα σὰν κι' ἐμένα, βρέ κενέση,
κι' ἔρχισε καί σὺ νά πίνης γιὰ νά κἀνης 'λίγο κέφι.

Τόκα μία τὰ ποτήρια
καί καλῶς νά σ' εὔρω, βλάμη,
μέσ 'στῆς Θήδας τὰ τσαντήρια
ντιλικάτο σὰν καλάμι.

Νά! στρατοῦ λιγεροκόμου βλέπω λιγερόν ἀσκέρι
νά περνᾷ βουναὶ καί βράχους,
κι' ἕνας γέρος Στρατηλάτης, πού στολὴν Δραγόνου φέρει,
τ' ὀδηγεῖ πρὸς τοὺς συμμάχους.

Ὅλοι νέοι κι' ἕνας γέρος 'στους ἐχθροὺς τοὺς πάει ντρίτx,
μὰ κι' ἐκεῖνος εἶναι νέος μέ χιονάτη φαβορίτα.
Φέρτε μαῦρα, φέρτε κι' ἄσπρα, μὰ καί κόκκινα κρασιά . . .
σέ γνωρίζω, Θεοδωράκη, λιγερὴ κορμωστασιὰ,
σὺ καί πάλιν ξεσπαθώνεις μέ πολέμων πυρετούς
καί μαραίνεις καί ζουρλαίνεις τῶν συμμάχων τοὺς στρατούς.

Τούτος εἶναι . . . νάτος νάτος

Θεοδωρῆς ὁ κοτσονάτος,
τούτος εἶναι, πού καί γέρος μέσ 'στους νέους βασιλεύει,
τούτος εἶναι, πού τὸν νοῦ μας μέ πολέμους τὸν σαλεύει,
τούτος εἶναι, πού ξεχάνει τῆς Γαλλίας τὸν σεβντά,
καί πρὸς ἄλλων συμμαχίας τὸ Ρωμαϊκό σκουντά.
Φτοῦ σας, ἄπιστοι Φραντζέζοι, καί κακὸς ψυχρὸς σας φλόρος . . .
ὄχι πλέον Μποναπάρτης, μὰ δικέφαλος Μυχάρος.
Φ.— Τί κρασιῦ, βρέ Περικλέτο, μὰ καί τί νεροῦ πλημμύρα . . .
φαίνεται πὼς τόχ' ἡ μοῖρα
σὰν ἀνάθ' ἡ Ρωμηροσύνη μέ τοῦ Θρόνου τὰ χαρτιά
τὸ νερὸ νά πλημμυρίζῃ καί νά σδύνη τὴν φωτιά,
κι' ὁ Θεόδωρος, τὸ κλέος τῶν πολέμων τῶν ξυδάτων,
νά κληῖται Στρατηλάτης τοῦ πυρὸς καί τῶν ὑδάτων.

Παναγιά μου τί νερό
'στοῦ πολέμου τὸν καιρό.
Τί κατακλυσμοῦ βροντῇ!
βλέπω μιὰ νεροποντὴ
τὰ Στρατόπεδα νά πέρνῃ
καί σὰν φρόκαλα νά σέρνῃ
ὄπλα, μυδραλιοδόλους,
παραπήγματα, γιαντιά,
καί τοὺς πολεμάρχους ὅλους
νά τοὺς κἀνῃ σὰν παπιά.

Παναγιά μου τί νερό
'στοῦ πολέμου τὸν καιρό.
Νά κι' ὁ πόλεμος παρέκει
ἐπιφαίνεται ταχύς,

καί βαστάζει γιὰ τουφέκι
παρὰ τοῖς τῆς βροχῆς,
καί σηκώνοντας ἀπάνω τὸ βοεγμένο παρασόλι
παῖδες ἔτε, ξεφωνίζει, γιὰ νά πάρωμε τὴν Πόλι.

Παναγιά μου τί νερό
'στοῦ πολέμου τὸν καιρό.
Πᾶν τὰ Διαγγέλματά μας,
πού κατέβησαν αὐτιά,
'βρόχησαν καί τάρματά μας
καί δὲν πιάλουνε φωτιά.

Ὡ Κορώνα, πολεμάρχα καί Ρωμηῶν πυρῶδες γενεά,
ἂν βαπτίζεσαι καί πάλιν 'στοῦ πολέμου τὸ καμίνι,
πλὴν ὁ μάγος οὐρανός σου σκοτεινὸς καί μαυρισμένος
εἶναι μόνος πυροσβέστης γιὰ τὸ νεὸ σου γιαγκίνι.

Π.— Ἀστυφύλακες καυμένοι,
τί φουρτοῦνα σας προσμένει.
Νέος νόμος, νέα τάξις Θεοδωράκη τοῦ φωστήρος,
χωροφύλακες θά βάλουν τὸ κασκέτο τοῦ κλητῆρος,
κι' εἰς παροξυσμῶν ἡμέρας κι' ἀπεργίας περισσῆς
μέ τοὺς ἄλλους ἀπεργούντας ἀπεργήσατε καί σῆς.

Ἀστυφύλακες καυμένοι,
τί καί σας κι' ἐμᾶς προσμένει!
Χωροφύλακες μέ βλέπουν καί μέ πάει τρία κι' ἕνα,
χωροφύλακες θ' ἀργάσουν τὰ πετάιά μας τάργασμένα
μέ μουστάκια θηριώδη καί μέ κατὰ μαῦρα φρύδια,
κι' ἐτοιμάσου γιὰ χαστούκια, γιὰ σπαθιαῖς καί κοντακίδια,

πλήν έτοιμάσε πρὸς τούτοις τὸ ξυλένιο σου τομάρι
καὶ θαρρῶ καιρὸς πῶς εἶναι νὰ δουλέψῃ τὸ στηλῆρι.

Νὰ καὶ τούτη, νὰ καὶ αὐτή,
νὰ καὶ δάγκωμα 'στ' αὐτὴ
ἀπὸ 'μὲ τὸν Σταυρωτῆ.

**Χριστοῦγεννα πολεμικά,
τὰ μάλιστα τρομακτικά.**

Καλὴν ἐσπέραν, ἄρχοντες, μὲς 'στ' ἄλλα ξαφνικά σας
νέου πολέμου γέννησιν νὰ 'πῶ 'στ' ἀρχοντικά σας.
'Αρῆς γεννᾶται σήμερον ἐν τῇ Θηβαίων πόλει,
ὁ Θρόνος μας ἀγάλλεται καὶ χαίρ' ἡ κτίσις ὅλη,
καὶ ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς σὺν μάγοι μὲ τὰ δῶρα
'στὸν δρόμο πᾶν τοῦ Ζήνωνος καὶ ἔρισκουν τὴν Θεοδώρα.

Γονατιστοὶ τὴν προσκυνοῦν μὲ γλῶσσα σὺν ροδάνι,
μὰ καὶ καὶ 'στὰ ρουθούνια της μπαροῦτι καὶ λιθάνι,
τὸ μὲν μπαροῦτι γιὰ φωτῆς πολεμικῆς σημειο,
τὸ δὲ λιθάνι γιὰ πολλούς, ποῦ τρέφει τὸ Ταμεῖο.

'Αφοῦ τὴν ἐπροσκύνησαν μὲ πάσο καὶ μὲ νάζι
πολεμοκράκτης Ἄγγελος ἀμέσως τοὺς προστάζει
νὰ πᾶνε καὶ 'στὸν Βασιλεῖα νὰ μάθουν τί συμβαίνει
καὶ μὴ καὶ δὴ ξεκίνησαν γι' αὐτὸν λαχανιασμένοι.

Μὲς 'στὸ Παλάτι 'μπήκανε, κυττάζουν κάθε ράφι,
δὲν εἶδαν Ἀλεποὺς οὐραῖς καὶ κούκλαις μαριονέταις,
μὰ βρῆκανε τὸν Βασιλεῖα Διάγγελμα νὰ γράφῃ
σ' ἓνα τραπέζι κόκκινο γεμάτο μπαγιονέταις,

Σταυροκοπήθηκαν καὶ οἱ δὴ, τοὺς 'πῆγε ριπιτίδι,
κυττάζουν καὶ τοὺς Αὐλικούς νὰ δένουν σάκκους στίβη,
καὶ ἐρώτησαν ὁ Βασιλεῖας μὴν εἶναι γιὰ ταξίδι,
καὶ αὐτοὶ τοὺς εἶπαν γελαστοὶ πῶς φεύγει γιὰ τὴν Θήβα.

Γιὰ πόλεμον ὡς ἤκουσε τῆς ἄσπρης φαβορίτας
σὺν θηριώδης ἔγινε καὶ ὁ Βασιλεῖας Νικήτας,
καὶ 'στ' ἄρματα 'προσκάλεσε τὸ δόλιο Μχυροδοῦνι
γιὰ νάμπη μὲς 'στοῦ Θεοδωρῆ τὸ φλογερὸ ρουθούνι.

'Αλλ' ὅμως ὁ Θεόδωρος μὲ τέτοια δὲν ἰδρόνει
καὶ βγάξει μία προσταγή, ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς κορώνει,
ὅσα παιδιὰ καὶ ἂν εὗρεθῶν δέκα χρόνων καὶ κάτω
νὰ πᾶν μὲ τῆς νταντάδες των 'στῆς Θήβης τὸ φουσατό.

Καὶ πάλιν ἄλλος Ἄγγελος τὸν Φασουλῆ προστάζει
νὰ πορευθῇ 'στὸν Ἰσμηνὸν γιὰ γλέντι καὶ γιὰ χάρι,
νὰ βρῇ καὶ τὴν ἐπιτροπὴ νὰ τὴν καλημερίσῃ,
ποῦ 'πῆγε τὸ Στρατόπεδο τῆς Θήβης νὰ μετρήσῃ.

Καὶ ὁ Φασουλῆς ξεκίνησε μονάχος του μὲ φόρα,
μὰ μόλις ἀριθάρισε κακὴ τὸν πλάνει μπόρα,
καὶ ἄνοιξε τὸμπρελῖνο του μὲς 'στῆς βροχῆς τὴν φούρια,
ὅταν ἐμπρὸς ἀντίκρουσε τὴν Δόξα τὴν κινούρια,
ποῦ μόνη 'στὸ Στρατόπεδο 'τραβοῦσε κοῦτσα κοῦτσα
καὶ ἔκαναν ἡ πατούνας της 'στῆς λάσπαις πλάτσα πλούτσα.

Μέσα 'στὴ λάσπη 'κόλλησε καὶ ἐκεῖν' ἡ κακομοῖρα
καὶ μαῦρος βοῦρκος 'λάσπωσε τὴν ἄγγικτη πορφύρα,
καὶ ὁ Φασουλῆς τὴν 'πόνεσε, καὶ οἶχως νὰ μιλήσῃ
τὸν διάβολό του 'τράβηξε γιὰ νὰ τὴν ξεκολλήσῃ.

Ἰδοὺ ποῦ σὰς ἐψάλαμε καὶ πάλι μὲ σπντούριχ
τοῦ Θρόνου τὸ Διάγγελμα, τοῦ Θεοδωρῆ τὴν φούρια,
καὶ σὰς κλονουκτίζομεν, καὶ μόλις φέξ' ἡμέρα
σύρτε 'στὸ γέρο διάβολο καὶ ἀκόμη παραπέρα,
μὰ ἴδεστε καὶ τῶν Βουλευτῶν τῆς πανιασμέναις
καὶ δῶστε γιὰ τὸν κόπο τοὺς καινούριους ἐξακόσιαι.

**Φασουλῆς ὁ προεδτῶς
'στὸν Χαμίτ γονατιστός.**

Φ.—'Ο Θεόδωρος μὲ στέλλει 'στὰ ποδάρι σου νὰ πῶ
καὶ νὰ σὲ παρακαλέσω
μὲ κτυπήματα τοῦ στήθους καὶ μὲ δάκρυα 'στὰ μάτια
νὰ μὴν πάρουνε καὶ οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Κουτσοβλάχοι Βερβίτι.

Τὸν πιστό σου Κορδονάτο μὴ τὸν κάνης νὰ φρυάξῃ
καὶ εἶθε καὶ ἄλλους Ἀρμενίους τὸ χαντζάρι σου νὰ σφάξῃ
μὴ, Σουλτάνε μου, νὰ ζήσης, τὰ παυτὰ σου νὰ χαρῇ
καὶ ἂν κουρδίξῃ Στρατοπέδων στρατιάς ὁ Θεοδωρῆς
καὶ φρικτοὺς πολέμους γράφῃ τὸ 'δικό μου τὸ καλέμι,
μὴ Κισλάραγας κανέννας, μὴ καμμιὰ Σουλτάνα τρέμη.

Καθεμιὰς Χανοῦμ πασοῦμι τὸ φιλῶ μὲ τεμενάδες,
μὴν ἀκούσης μήτε Βλάχους, μήτε Σέρβους γουρουνάδες,
καὶ ἂν μὰς βλέπης πότε πότε μὲ τουφέκια καὶ σμυδράλλα,
μὰ τὸ δίκιο μας ζητοῦμε μοναχὰ μὲ παρακάλλω.

Μὴ, Σουλτάνε μου, λυπήσης καὶ μὲ τοῦτο τὸ σεκλέτι
τῆς Κορδόνας τὸ Ντοβλέτι,
μὴ τὸν Θεόδωρο γελάσης μὲ τῆς μέμολαις τῆς πρώταις
νὰ μὴ βάλῃ τὸν Μινίστρο καὶ σὲ σπάσῃ μὲ τῆς νόταις.

'Ανοιξε, μωρὲ Σουλτάνε, τὰ κατάκλειστα στραβὰ σου,
μερδικὸ γυρεύουν καὶ ἄλλοι τετραπέρατοι διαβόλοι,
τὸν Ἐπίσκοπον Σκοπεῖων, τὸν Ἀμβρόσιον σεβάσου,
μὴν ἀφήσης καὶ Ἐξάρχαις Κουτσοβλάχων μὲς 'στὴν Πόλι.

Κύτταξε τὸν Θεοδωράκη... μὲ δεινὰς καὶ μαύρας σκέψεις
ἀνορθώνεται ξιφῆρης καὶ πελώριος 'μπροστά σου,
πρόσεχε, μωρὲ σακάτη, μὴ ξανὰ τὸν κοροϊδεύῃς,
νὰ μὴ βγάλῃ τὸ σπαθί του καὶ σοὺ κόψῃ τὰ παυτὰ σου.

**Εἰδοποιήσεις σπουδαία
καὶ πρωτότυπος ἰδέα.**

'Επειδὴ δι' ἀγγελίας μὰς φορτόνονται πολλοὶ
καὶ ἐπειδὴ καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ κέρδος μὰς καλεῖ,
προκηρύττομεν εἰς πάντας καὶ πρὸ πάντων 'στους ἐμπόρους,
πῶς δεχόμεθα τοιαῦτα μὲ προπληρωτέους δρους.
'Ομοῦ, σπενδόμεν προθύμως νὰ τοὺς κάμωμεν γνωστὸν,
ἐπειδὴ στενὸς ὁ χώρος των στηλῶν μὰς θεωρεῖται,
πῶς ἡμίφυλλον θὰ βγαῖνῃ συν. φες καὶ χωριστὸν
καὶ μὲ τὸν Ρωμηὸν συγχρόνως εἰς τοὺς δρόμους θὰ πωλεῖται.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Βοήθα, τύχη ψεύτικη, θεόστραχη, σουρτούχα,
καὶ 'στὸ γράσιον τὸ γνωστὸν τοῦ Παναγιώτη Σούκα,
τὸ καὶ περὶ χρόνων λειτουργοῦν ὑπὸ καλλίστους δρους,
ὁμολογίας κατ' αὐτὰς θὰ βρῇς λαχειοφόρους
Παρισινὰ ἐκθέσεις τοῦ χίλια ἐννιακόσια,
ποῦ φέρουν ὀφελήματα καὶ εἶναι δὲν ξέρω πῶσα.
'Εἴη κληρώσεις τακτικὰ θὰ γίνωνται τὸν χρόνον,
καὶ κάθε τίτλος τί 'τῆς... εἰκοσι φράγκα μόνον.

Μέγα τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας τὸ γνωστὸν,
μὲ ὁπ' ὅλα τετραρίκι καὶ καθ' ὅλα θαυμαστὸν.
Καταλάμπει μὲς 'στὰ φῶτα, καταλάμπει μὲς 'στὸν πλῆθος,
ποῦ τὴν βλέπεις σὺν τὸν χάρμα καὶ φωνάζεις 'εἶναι τοῦτο;
'Αὐτὰς καὶ τὰ παρὰ τοῦ, ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνει
πῶς καὶ ὁ Λουκαῖος τῆς Ρώμης, μπρὸς σ' αὐτὰ τὸν νοῦ του χάνει
καὶ ὅλο νύκτωρ καὶ ἀμφοτέρω ὁ Διόνυσος κερνᾷ...
Λιθαδῶς τὸ διευθύνει, Λιθαδῶς τὸ κυβερνᾷ,
τὸν δὲ πλοῦτον ἀπὸ μέρος τὸν ἐπὶ τῇ Ἑλληνικῶν,
τὸ Κατάστημα τοῦτέστι τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν.